

Kullan kanssa kaksituksin

Oma kulta omi mulla,
ystävä ylen ihana,
kaksi leukaa, kaljupäinen,
yhtä pitkä kuin leveä,
punaposki, sirrisilmä.

Suulla hampahattomalla
hymyn suopi herttaisimman,
sykkäileepi syömme silloin,
riemuun rinta ratkeaapi.

Onhan se myös kiukkupussi,
huutaa, huitoo, äksyileepi,
silittelen silloin päätä,
laulelen ja hyssyttelen,
kohtapa sen ilme muuttuu,
hykertääpi mielissänsä.

Jos ei mulla kultaa oisi,
oisin orpo, yksinäinen.
Minulla on vauveliini,
kuusikuinen potra poika,
keskipiste työn ja touhun,
tarkoitus tämän elämän.

Kirkassilmä sirkuttaja

Oma mummon mussukkainen,
ilon tuoja aurinkoinen,
kiikkuvainen, liikkuvainen,
kirkassilmä sirkuttaja,
silkkihapsi, lapsenlapsi.

Mummo riemastuupi aina,
kun sinut saa vierahaksi,
ei tarvitse yksin olla,
käsityksin käymme silloin,
lauluja lurittelemme.
Tomerasti touhuu lapsi,
kaulaan mummon kapsahtaapi,
sylissäni lämpimässä
uinahtaapi unten maille.

Eipä kauan lapsukainen
heijaa mummon helmasessa,
maailmalle joutuu pieni,
veräjille vierahille.
mummo huokaa kaipauksin:
suojaa herra matkalaista,
kulkevaista korpitiellä.

Mipä minun poiijastani

Mipä tullee poiijastani,
kunhan varttuu vanhemmaksi?
Tuleekohan tuomariksi
vai sananko saarnaajaksi,
neuvojaksi nuoren polven,
mieliiköhän mies merille
vaiko karjan kaitsijaksi?
Jos tuleekin juopporatti,
herja puukonheiluttaja!
Liekuttelen lapsostani,
aarrettani kallehinta.
Vaikka lienet muille musta,
mulle kuulto kuun sätehen,
lienet toisille toraisa,
mulle paiste aurinkoisen.